

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 436.

Anden Session.

113de Møde.

Onsdagen den 19de Marts.

(Fors.)

Tscherning: Her er vist kommen en Gjenstand til Omtale, som kan give Anledning til stor Misforstaaelse, isald man ikke itide tænker sig nærmere om. Den hele Skik at confirmere og at forkaste uden Confirmation hænger vistnok saa indse sammen med den personelle Absolutisme, og er til den Grad, saa at sige den personelle Absolutismes eneste Constitution, at den kun har gjældt for den Tid, og har nu aldeles ingen Betydning mere. Jeg kan meget godt begribe, at man vil sige: Jo, saalænge Bevillingsforholdene endnu ere tilstede, og saalænge dette Grundlovsforbehold har nogen Betydning, saa maa ogsaa Confirmationen hænge sammen dermed, men ogsaa deri ligger uden Tvivl en Misforstaaelse; thi hele Bevillingssystemet er noget saa Exceptionelt ligeoverfor vor nærværende Forfatning, at vi ikke kunne betragte det som Noget, som skulde blive ved, men som Noget, der kun skal tjene i Overgangsperioden, indtil Ministeriet faaer tilvelebragt en Lov, som frelser os fra en Tilstand, der er en Umulighed ligeoverfor vore nærværende Forhold, ja, der er en absolut Modsigelse dertil, saa det, at holde sig til, om en Sag ved en Regjeringsforandring har faaet en nye Bekræftelse eller ikke, troer jeg ikke har Noget at betyde. Det kan være et Spørgsmaal, om et Tilfagn af den Art, selv om det siges at være givet for evig Tid, dog i Virkeligheden kan have andet end menneskelig Udstrækning, og om denne Evighed skal fastsættes til visse Aar eller, indtil den ved Lov bliver hævet. Derpaa skal jeg imidlertid aldeles ikke indlade mig her, men at det ved ethvert tilfældigt Regjeringsskifte vedblivende skulde komme

til ny Undersøgelse og mulig Tilbagetagen af tidligere givne Bevillinger, det troer jeg, at man ikke kan indrømme, thi enhver Bevilling, som gives, gives under Forudsætning af, at den finder Bisald i Rigsdagen (Nei!); ellers vil den næste Rigsdag, der kommer sammen, nok have et eller andet Medlem, der kan benytte sit Initiativ og bringe et Lovforslag ind til at hæve det, som Bevillingen har gjort, thi Bevillingen kan ikke gaae videre end en Lov, og den ene Lov kan hæve den anden.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot tillade mig den Bemærkning, at ved det sidste Thronskifte bestod i alle Henseender de ældre Forhold, og at der ved Grundloven udtrykkelig er givet Kongen Bemyndigelse til at udfærdige disse Bevillinger. (Tscherning: Ja, under Ministerens Ansvarlighed!).

David: Jeg skal tillade mig at føre Spørgsmaalet tilbage til det Udgangspunkt, hvorfra den 9de Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Fenger) gif ud i sin Betragtning. Det forekommer mig, at vi for Dieblisset ere komne ind paa Debatteringen af et vistnok høist interessant Spørgsmaal, men som imidlertid ikke staaer i nogen ganske nær Forbindelse med det, som den nævnte ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn vistnok meget rigtigt berørte. Han opfaste det Spørgsmaal, om det var rigtigt, at den foreliggende Lov var begrændset ved en bestemt Tidsfrist, nemlig den 1ste April 1853, og anførte adskillige Grunde, hvis Rigtighed jeg i Almindelighed maa erkjende, for det formeentligt mindre Hensigtsmæssige i saaledes at fastsætte en bestemt Tidsfrist for Lovens Varighed. — Jeg anseer en saadan Bestemmelse for mindre hensigtsmæssig og nødvendig, fordi det ligger i den lovgivende Magts Natur, at den til enhver Tid maa kunne tage Initiativet til en